

Valami baj van velem. Állok egy sír szélén, és gyönyörködöm a tavasz tombolásában. Már mosolyra is húzódna az arcom, mikor oldalba böknek. Nekem kell először göröngyöt dobnom az apám koporsójára, így illik. Bár ő sohasem élt illem szerint. Sok ismeretlen áll körülöttem, a faluban a kocsmá is bezárt, kíváncsiak. A kocsim összetapogatták a lurkók, csak a tévében láthattak ilyet. A pap odajön, részvétet nyilvánít, majd sorra az ünneplős feketébe öltözöttek. Jó ember volt, mondják. Valóban az volt? Ezt sem tudom róla.

Évek teltek el az utolsó találkozásunk, a nagy koncertje óta. Veszekedtünk, azt vágtam apám fejéhez, röhejes. Jóval elmúlt hatvan, olykor felturbózza magát némi anyaggal, és elhiszi, hogy úgy bírja a tempót, mint a rajongói, mit akar még a régi slágereivel - kiabáltam. Marakodtunk egész éjszaka. Aztán visszautaztam Hamburgba. Az unokája rá egy évre született, hívtam jöjjön, nem tette. Sok a dolga, be kell fejeznie a művét, elvonul valami nyugalmas helyre – mondta a telefonba.

A srácok nyüzsögnek és folyamatosan kérdezősködnek az autómról, na, legyen nekik, beülhetnek, legalább mutatják az utat a házig, ahol még soha nem jártam. Az ablakon kihajolva kiabálnak a falubélieknek, akár az övék volna ez az ezüst Porsche.

Úrágya, ez a hely neve, csak szőlő és szőlő minden domboldalon. Egy facsoportnál látok valami építményt, ahová már gyalogosan megyek. Nem meredek, mégis lassan lépdelek, mintha nem is akarnék odaérni. Körbejárom, kerülgetem, halogatom a bemenetelt. Hang nélkül fordul a kulcs, a fényről homályba lépők vaksága ér utol, várok, majd tágult pupillával körbenézek. Szóval ezt vette a gitárgyűjteménye legjobb darabjaiból. Akár egy skanzen házban volnék, faragott pad, hímzett párna, az asztalon cseréptál. Nem értem, apám mindig a tradíciókkal szembe ment. Kétségeimet a kedvenc Ginsberg verseskötete oszlatta el, mégis csak jó kulcsot kaptam a polgármestertől. Még két könyvet találok, egy bibliát és egy eredeti nyelvű Rousseau kötetet tele jelöléssel. Apám tudott franciául, érdekes.

Kíváncsiságom tápot kapva erősödött, most már alaposan kezdtem el nézelődni. Ahol megült a homály még két ajtót látok. Mint a Kékszakállú vára, jutott eszembe, tinédzserként elcipelte az operába. Fiam figyelj, sokat megtudhatsz most a nőkről - oktatott, akkor már vasárnapi apukaként. Számtalan kedvese, párja, élettársa és szerelme nevét nem jegyeztem meg, úgy véltem, arra a rövid időre minek. Bár a Zsizsire jól emlékszem, biztosan nem véletlenül zárta apám ránk a lakás ajtaját. Zsizi volt az első nőm, átvezetett a kamaszkorból a férfikorba, ön-bizalmam erősítette, kétségeim eloszlatta. Hálás vagyok érte, szép ajándék volt.

Az egyik ajtón nincs kilincs, csak egy gomb, benyitva egy izlésesen csempézett fürdőszobában találok magam. Matatok a pipereszekrényben, sehol semmi drog, csak sebtapasz, aranyérkenőcs és vérnyomáscsökkentő. Testi kínokról, betegségeiről nem beszélt. Férfiember nem nyávog, hallom a hangját, de taxival rohant velem a kórházba, egy kullancs miatt. Rend és tisztaság, talán járt hozzá takarító, biztosan egy fiatal nő a faluból.

Lassan alkonyodik, próbálgatom a kapcsolót, de nincs áram. Talán a vihar miatt, ami birkózik kint a diófával. A második ajtón kilincs, súlyosan nyílik. Zúdulnak rám a meglepetések, egy komplett hangstúdióba lépek be, a telefonommal világítok. Le fog így merülni, körbenézek, talán van elemlámpa a házban, de csak egy csomag vastag pincegyertyát találok. Stílusos, gyertyafény és szuper elektronika.

Kézzel írott kottahalmaz, szédülés fog el. Felveszem a szép testű klasszikus gitárt, olvasom a kottát, a hangszer húrjai feszesek, pontosak, mintha most hangolták volna. Már a második gyertyát gyűjtöm, és csak játszom és játszom az üzenetet. A hátamon már nedves az ing, kezemre csöppen arcomról könnyel kevert izzadságom.

Csak futó szemlére készültem, de már itt akarom tölteni az éjszakát is. Villan a lámpa, újból van áram. Tapló a nyelvem, jól esne valami tömény, nyitogatom a szekrényajtókat, sehol egy üveg. Valami pincefélét láttam kint a ház mögött, jut eszembe. Az áramszünetet okozó vihar csendes esővé szelídülve áztat, míg a pinceajtóval bajlódom. A fakó lámpafény palackok során csillan. Nézem az évszámokat, és egy 2002-es aszút ragadok nyakon, a búcsúkoncert éve.

Arany csordul a poharamba, nem illik hozzá a lámpafény, lekapcsolom és ismét gyertyát gyűjtök. Előveszek még egy poharat, félig töltöm, hozzá koccintom a magamét, akár a gazdája csak egy perce állt volna fel mellőle.

El kell majd döntenem, mi legyen a házzal, talán elhozom a fiam, ha nagyobb lesz.
Budapest, 2015.

